

ши затулка та, ще помериши, и се пакъ нѣма да о-сѣти никъква воня (мерисма), — защото кислород-ный тѣ газъ не воня. Най послѣ, той ще опита съ языкъ, нѣ и тука нищо нѣма да узнае, защото кы-слородъ тѣ е газъ безъ вкусъ, въ пѣлень смыслъ на тая думъ. Представете си учудвание то му, кога то предъ очы тѣ му, ный направимъ опыты, кои то му докажатъ, че боца та е пълна отъ въздухъ, и не е пуста.

Нека земемъ единъ малкъ въгленъ, да го за-качимъ на желѣзикъ тель, да го распалимъ и, като пламне да го пустимъ въ уста та на боцъ тж, коя е пълна отъ кислородъ. Къкво ще видимъ? Този въгленъ ще пламне отъ ясенъ (яркъ) чуденъ пла-мкъ. Като го извадимъ бързо изъ боцъ тж, — той ще угасне, пламкъ тѣ ще исчезне и ще си остане обикновенъ распаленъ въгленъ. Пустнете го пакъ въ боцъ тж, и той пакъ ще пламне и ще гори до то-гава, до дѣто съвсѣмъ не изгори.

Ясно е че боца та е пълна не отъ въздухъ, а отъ нѣщо друго! Ами къкво ще стане, ако ный зе-мемъ не единъ, а няколко въглени? Ще ли горятъ тѣ неприкъснато сѣ тѣй ярко? — Не; ще изгорятъ нѣколко въглени, а послѣ, колко то въглени и да пущате въ боцъ тж, тѣ нѣма вече да пламятъ. Друго нѣщо е, ако ный сега напълнемъ изново праз-на та вече боца съ кислородъ, тогава, ный ще ви-димъ пакъ сжщо то явление.

Ще ны попитатъ: ами къдѣ ся дяна кислоро-дъ тѣ, дѣ сж остатъци тѣ отъ изгорѣлы тѣ часты на въгленъ тѣ, и най послѣ, къкво сега ся намира въ боца тж?

Отговаряме: нито кислородъ тѣ, нито въгленъ тѣ сж исчезнали, тѣ и два та ноце ся намиратъ въ боцъ тж, нѣ само че отъ тяхъ ся образува вече новъ газъ, кой то ся нарича *въглекъслота*, защо-